

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

- + *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.
- + *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.
- + *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.
- + *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter <http://books.google.com> durchsuchen.

2te

BLANDEDE DIGTE

af
Pens Baggelsen

Paulo majora canamus.
Virg.

Kjøbenhavn

1807.

Paa Frederik Brummers Forlag
trykt hos Z. Breum.

1807.

N y e

Blandede Digte.

Første Samling.

Deres Kongelige Hoied

K r o n p r i n d s e n

underdanigst

helliget .

af

Forfatteren.

Fortale.

Den kiemtsomme Rolle, jeg tildeels imod min oprindelige Lyst, tildeels ogsaa maaskee mod min egentlige Naturevne, i mine Comiske Fortællinger, Krimbreve, og enkelte satiriske, eller i det mindste med Satire blandede Smaastykker har spillet, er, som litterarisk Bane, sluttet med min Gienganger. Thi uagtet de følgende Deele af ovennævnte Arbejder endnu ikke have forladt Pressen, ere de dog alle færdige fra min Haand, og Giengangeren er det sidste Skiemte digt, jeg har skrevet. Jeg behøver neppe at gjøre Læseren, som nu ved dette, opmærksom paa, hvad Dobbeltheden betyder, Genetalen paa Hjørnesteenen, og den ligesom Afstedtagen med mig selv i dette Digt betyder. Det maaler min Muses Overgang fra det Spøgende til det Alvorlige, eller rettere: fra det øvergivne Lunefulde til det sindige Kølige.

3350

15

368

(RECAP).

82411

Med nærværende Samling af blandede Digte, hvis Fortsættelse, under Navn af Næste blandede Digte, snart vil følge, begynder en nye Periode af mit Digterliv, og med samme min egentlige Kunstbane. Paa nogle faa Stykker nær, det, saavel i Alder, som Maner, nøjsom afflikke mod de øvrige, for at gøre min Udpegning deraf overflødig, herfter meer eller mindre i denne begyndte Samling den Aand og den Tone, jeg, for Fremtiden, som den mig naturligste, og tillige mit eiendommelige Kald værdigste, agter at bevare.

I den forfættede Begyndelse til Digtet *Odin* i *Tamber* har jeg villet forelægge Læseren en Prøve, saavidt den hexametriske, hvorpaa jeg arbejder, og som jeg haaber at fuldende, rækker, for at sætte Fortrinligheden af det egentlige episke Versmaal i det stærkeste Lys. Dette fædrelandste Digt, og Homers *Varfers* Oversættelse, ville for Eftertiden, næsten udelukkende, beskæftige mig, som dansk Digter.

Skrevet i Kjøbenhavn,
den 1ste Mai 1807.

I n d h o l d.

Tillegnelles = Dde.	
Til Kronprindsesse Maria	Side 1.
De Danske Priis, af Tasso	= = 19.
Homers Ilias.	
Første Rhapsodie	= = = 49.
Anden Rhapsodie	= = = 130.
Lenardo og Bländine	= = 192.
Leiesvendene	= = = 220.
Brev til Frederik den Store	= 232.
Patriotisme	= = = 241.
Minonas Graværelse	= = 254.

Eivinds Drøm	=	=	257.
Vastrubnermaat	=	=	264.
Begyndelsen til Digtet: Dbin,			
i Samber	=	=	290.
Ymers Dannelselse	=	=	298.
Dbin. Begyndelsen af første			
Sång i Hexametret	=	=	303.
Babylons Fald	=	=	313.
Skabelsen	=	=	329.
Diævelens Åbenbarelse	=	=	337.
Leonore. En Ballade	=	=	343.
Til Digteren, Adam Ohlenschläger			360.

xii

Frederik,

Konprinds af Dannemark.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandine sad hifset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun, mellem Prindsesser en lysende Soel,
Han Ynglingers Biiir, bag den Skionnestes Stoel.

Til Lands, og til Vands, fra Paris, og fra Rom
Mangfoldige Førster og Herrer der kom,
Med Guld, og med Perler, og Ringe belæst,
At frie til den Skionne, som hver kunde best.

Men albrig Prindsessen var Perler, og Gulb,
 Dg Ringe med glimrende Stene, saa hulb,
 Som Rosen, der visned paa sneehvide Bryst,
 Af Ynglingen hemmelig plukket og kyst.

Den skønne Leonardo var ætli og god,
 Skiondt ei i hans Arer flød adeligt Blod.
 Een Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
 Tidt boer i den Ringe den ædlere Siel.

Engang, som i Haven de samlede sad,
 De Fyrster og Herrer, i glimrende Rad,
 Dg quægede dem med den lislige Frugt,
 Som vims af den flinke Leonardo blev plukt.

M.

Da tog af sin Sølskurv i yndige Skib
 Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rød;
 Dg rakte med sneehvide Haand ham den henz;
 Dg sagde med Smil, da hun rakte ham den:

"Tag det for din Umag! Alt yndigt, og godt,
 "Dg nydeligt vorte for Prindsen ei blot.
 "Det ubentil er saa velsignet og fiønt;
 "Sid det, som er inden, var dobbelt saa fiønt!"

Dg see! da den Yngling sig hurtig staa hiem,
 Da tog han, o Himmel! en Seddel herfrem!
 Den Seddel i Øblet saa hemmelig stak,
 Derpaa denne søde, fortrolige Snaak:

"Du skønneste Yngling, hvor Diet seer hen!

"Meer yndig end alle de glimrende Mænd!

"Meer ædel end disse, høimodig, og god, --

"Skiondt ikke fremblomstret af adelig Rod!

"Dig har jeg for alle til Ven mig udseet;

"At see dig, og ynde dig Elskte, var eet.

"Af Længsel fortæres min bævendé Barm;

"Jeg ikke faaer Roee før, o Ven! i din Arm.

"Bed Midnat al Slummer og Hvile forkast,

"Og skynd dig til Træet i mueligste Hast,

"Som Kierligheds Uble dig bår! Paa det Sted

"Dig venter lidt kjerligt, som... Nok du nu veed."

Det tyktes den Yngling saa ængstlig og vel,
 Saa vel og saa ængstlig; hans tvivlende Siel
 Nu tumledes hist, og nu tumledes her,
 I Haabets og Frygtens urolige Færd.

Dog, da det lidt hen imod Midnatten gleed,
 Dg alle smaae Stierner taus blinkede ned,
 Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod;
 Dg ilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Dg, som han saa stille, saa ventende sad,
 Da rasled' i Lunden det bævende Blad.
 Han løtted; da tog det ham hurtig ved Arm;
 Da mærktes en Kande, saa kielen og varm —

Dg førend en Lyd ham fra Læberne før,
 Det drukned i heftige Kysse hvert Ord —
 Dg, førend det hvistid ham hvidt eller sort,
 Med bløde smaae Hænder det førte ham bort.

Det førte ham tyft i letsvævende Fied:
 "Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!
 "Koldt aander her Luften! Gi Pels, eller Grat,
 "Beskiermer os — kom i mit stille Gemat!"

Det drog over Torn, over Tidsel, og Stéen
 Ham til en bebustet Ruin-Hvelving hen;
 Der skimred en Lampe; det drog, ved dens Skin,
 Til sidst ham til Enden af Gangen, og ind.

I Slummer var alting indhyllet; dog nei!
 Forræderens Døe tilluffedes ei!
 Leonardo! Leonardo! hvor vil det dig gaae,
 Naar Hanerne gale, naar Lærkerne flaae?

Fangt ude fra Spaniens største Prøvinds,
 Var kommen en stoltelig pralende Prinds,
 Med Perler, med Guld, og med Ringe belæst,
 At frie til den Skønne, som han kunde best.

Han brændte, han tørstede med smægtende Munds;
 Men tørstede, og smægtede omsonst i Burgund.
 Han beilede forgieves Har ud, og Har ind;
 Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
 Ved Dag og ved Nat hverken Rast eller Røe;
 Og havde med lumst og forræderist Lid
 Sig sneget i Haven paa selv samme Tid:

Og havde det mærket, og havde det seet,
 Hvad nær ved, tre fire Skridt fra ham, var fleet;
 Da skar han med Tænder, beed blodig sin Mund;
 "Du snart det skal vide, Regent i Burgund!"

Og ilte paa Timen at melde, som sagt.
 Ham standseb forgieves den truende Dagt —
 "Nu maae jeg, nu vil jeg til Kongen!" han svor,
 "Ham venter et Dørv, ham truer et Mord!" —

"Ho! Holla! Waagn op du, Regent i Burgund!

"Din Stamme, din Xre besudles en Hund!

"Blancine, din dydige Datter, i Seng

"Fordriver sin Lid med din nedrigste Dreng!"

Det falbt paa den Gamle, som knusende Sværb;

Han havde den eeneste Datter saa kjær!

Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,

Ja! meer end den Skat, som al Forberig har.

Wilde reiste han derfor af Sengen sig nu:

"Det lyner du, Skielm, med forræberisk Hu!

"Dit Blod det undgielde! det brikke Burgund,

"Ifald mig bebrager din giftige Mund!" —

"Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pandt!

"Op! skynd dig! saa finder dit Die det sandt!

"Mit Blod det undgielbe! det drikke Burgund,

"Hvis Løgn har besmittet mit varslende Mund!" —

Da fremløb den Gamle med blinkende Epp;

Ham ledte den Lumskke med blodgierrig Fryd;

Dg drog over Torn, over Tidse, og Steen

Ham til den behuskede Muurhvelving hen.

Her kneisede forbum et fyrsteligt Huus,

Som nu var af Velde nedmuldret i Gruus;

End hvelved sig Kioldren og Hallen, foran

Bedækket med Tidse, med Torn, og med Sand.

Saa kiendte dens Aabning i Krattet; men hver,
 Som kiendte den, fandt uden megen Besvær
 En hemmelig Dør til de Værelser smaa,
 I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

End Kierligheds Lampe ved Indgangen hang,
 Milbt skimrende giennem den natlige Gang.
 De holdt deres Aande, de traadte saa tyst
 I Gangen af Kierligheds Lampe belyst —

Dg nærmede sig den tilslukkede Dør —
 Dg stod der, og lytted — "Hør, Konge! nu hør!
 "Lys! hør, hvor det hviffer! hør, Konge, hvert Ord!
 "Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer." —

"O Elfte! min Elfte! hvi modfalder du

"Hos mig, som er evig din Eiendom nu?

"Om Dagen aflyder jeg kongeligt Bud;

"Nu lyder jeg Elskovs, nu er jeg din Brud!" —

"O Kionne, tilbedte Prindsesse! var du

"En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu

"Jeg Kierligheds hele Lyksalighed nød!

"Men nu er din Elskov min Angst og min Død." —

"O Elfte, min Elfte! lad fare den Skræk!

"Er jeg en Prindsesse? betragt mig! vær tiel!

"For Krone, for Zepter, og gyldene Karm

"Jeg valgte mig Kierligheds Nof i din Arm." —

"O Skionne Skionne! ved List eller Tvang

"Dit kjerlige Løfte vil brydes engang!

"Ved Beilen, og Beilen, om langt eller kort,

"Til sidst dog en Prinds dig som Brud fører bort!

"Vel bruser en Bølge, vel stormer en Ekke;

"Men Bølgerne falde; men Stormene flye:

"Som Vindten og Vandet er qvindeligt Sind!

"Din Elskov forsvinder som Vand og som Vind." —

"Iad belle, iad belle saa mange der vil!

"Jeg eene skal evig kun dig høre til —

"Min Elskte! min Engel! vær fyrig og froe!

"Mit Løfte jeg evig skal holde dig troe.

"Som Vind, og som Vand, er mit elskende Sind —

"Vel bortrinde Vande, vel henvifter Vind;

"Dog alle bortrinde, henvifte dog ei;

"Saa evig min brændende Elskov og ei. —

"O skionne Prindsesse! dog vanker mit Mod;

"Lungt anes mig Skræk i det iisnende Blod:

"Den hevrende Himmel den Ring sonderbrød,

"Hvorover ei Kirkens Betsignelse løb.

"Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,

"Da' drøpper mit Blod fra det rygende Sværd!

"Da maae du belænket i Hulen nedfat,

"Hengræbe dit Liv i uendelig Nat." —

- "Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Saand,
 "Som Troffel og Ketter med Kierligheds Haand.
 "Den salige Bellyst i natlige Røe
 "Seer ingen Forræder, veed eene vi to.

"Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!
 "Kom! kys mig! og tryk mig i Kyst til din Darm!" —
 Da kyste han fyrig den lokkende Mund,
 Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes, og favntes saa heftig, saa tidt;
 De brevede den salige Spøgen saa vidt. —
 Da raste de Bidner, da vilde de frem;
 Men Elaaen og Laafette hindrede dem.

De bleve, de vented med fraabende Mund;
 Saa venter paa Haren den lurende Hund.
 Derinde tilfaldt, efter mattende Lyst,
 Blev tungt og uroligt den Elskendes Bryst:

”Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!

”Hør galende Haner alt Morgenen spaae!” —

”O Elste! o bliv, indtil tredie Gang

”Os Hanerne vække med Morgens Sang!” —

”O elste Prindsesse! see Morgenen grye!

”O slip mig! før Solen staaer op, maae jeg flye!” —

”O Elskede! bliv! de smaae Stierne dog ei

”Forraade den Elskendes lønlige Dei.” —

"Vaagn, elskte Prinsesse! jeg hører en Lyd;
 "Å! Svalen forkynner alt Morgenens Fryd." —
 "O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den;
 "Men klagende Nattergal, Kierligheds Ven." —

"Nei! slip mig! alt Hanen har galet; og rød
 "Frempipper alt Dagen i Morgenens Skød!
 "Alt Lærkerne synge — Hvor gyser min Siel!
 "O, slip mig! mit Hjerte vil briste! Lev vel!" —

"O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!
 "O Gud! men hvi zitterer saa bange min Siel? —
 "Kom viis mig dit Hjerte, — det banker saa mat!
 "Hold af mig du Sødeste! — kommende Nat!" —

"Sov rolig! sov sødt!" ... og nu smuttede han væk;

Men kold i hans Arter krøb dødelig Skræk;

Rundt om sig han lugtede Liig — og med Nød

Han raved til Enden af Gangen, som død.

Hu! fremsprang de tvende; med morbsvulmed Arm

Hver stødte sit Spyd i hans bævende Barm:

"Der har du dit Zepter! regier nu Burgund!

"Der har du din Medgift, forbandede Hund!" —

"O Jesu Maria! forbarm dig! og Raan" ...

Da bruste hans Dine — han opgav sin Haand;

Dg uden Beredelse, Trost, eller Ven

Hans tvivlende Siel foer til Evighed hen.

D

Forræderen hugged med fnyfende Harm

I mange smaae Stykker hans blødende Barm:

”Kom! viis mig dit Hierte! det banker saa mat!

”Hold af din Tilbedede — kommende Nat!” —

Dg rev ham det ud af det blodige Bryst —

Dg kiofte sin Rasen i Helvedes Lyst:

”Der har jeg dit Hierte! ak! banker saa mat!

”Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!” —

Prindsessen imens i urolige Blund

Sig kasted i Søvne; fælt drømmede hun:

Om blodige Perler i blodige Krands,

Om blodige Brudgom, og Spøgellers Dands.

Dg vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,
 Koldt svedende, hele den følgende Dag:
 "D kom dog, o Midnat! du Kierligheds Ven!
 "Dg bring mig, min Engel, min Belyst igjen!" —

Dg da det lidt hen imod Midnatten gleb,
 Dg alle smaa Stierne taus blinkede ned:
 "D, vee mig! hvad anes dig, bævende Bryst?"
 Da aabnedes Døren, saa frygtelig tyft:

En Ribbet i Flor, og i Sørge-Talar,
 Paa to Keriboner to Liigfakler bar,
 Med bødelig Laushed, og rædsomme Blik
 Han satte dem ned for Prindsessen, og gik.

Han fulgte en Ridder i sneehvid Talar:

En blodig og sønderbrudt Ring han frembar;

Med tausø Gebærder og skrærende Blik

Han lagde den, ned for Prindsessen, og gik.

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar,

Et Guldkar, forseglet med Vaabnet, han bar,

Ombundet var Laaget og Hanken med Sort;

Han satte det tiende ned, og gik bort.

Lilfidsst kom en Ridder i Sølvørks-Talar:

Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,

Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,

Og bukked sig taus, og gik baglænds igien.

Dg see, da med Bittren hun aabnet det fik,
 Dg giennemløb Skriften med rullende Blik,
 Det fortnede for den Elendiges Syn,
 Dg kold foer hun sammen, som truffen af Lyn.

Dg da hun den spæde matzittrende Krop
 Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op:
 "Hop! hopfa!" da sprang hun, "hei lystig! sving om!
 "Hei! Spillemand! friff! paa min Bryllupsdag! Kom!

"Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
 "Jeg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
 "Nu danser I Prindsen fra fiern og fra nær!
 "Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

"Op! lystig! — at før var mit Hierte saa syg —

"I Fruer og Herrer! hvi leer I saa stegt?

"Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!

"Os Himmels Engle troloved — o Gud!

"Til Dandsen! til Dandsen! — hvi nøler I? See!

"Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!

"Væk, Udelspak, væk bog! du stinker — o slye!

"Du stinker af stinkende Hovmod — sy! sy!

"Hvem slakte paa Jorden vel Ribber og Træl?

"Tidt boer i den Ringe den ædlere Siel! —

"Min Brudgom er skøn, og høimodig, og god;

"Og han kan foragte høiadeligt Blod.

”Hei! Spillemand! Iyftig! spil op til en Dands!

”Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!

”Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!

”Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!”

Saa sang hun og hopped, saa sprang hun og sang,
 Til Dødsbuggen iiskold paa Panden udsprang;
 Dødsbuggen paa blegnende Kinder nedslod,
 Og mat hun paa Gulvet omtumled, som død.

End reiste hun sig, før hun udgav sin Hand,
 Og strakte mod Karret den dødmatte Haand;
 Og tog det i Skiødet, og stirred derpaa;
 Og aabnede Laaget, og saae hvad der laae.

Da damped, da banked det mod hendes Bryst,
 Som om det end slog imod hendes i Lyst —
 Da styrtede Taarernes blodige Flob,
 Og blandede sig med den Elskedes Blod.

"O blodige Sammer!" trykt tæt til sin Barm,
 Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.

"O blodige Hjerte! Slaae heftig endnu —

"Slaae heftig mod mit! o det bløder som du!"

End damped, end banked det mod hendes Bryst,
 Som om det end fælte sig nær ved sin Lyst —
 Og stærkere Taarernes strømmende Flob,
 Nu styrted af Vinene ned i dets Blod:

"Jeg leved for dig, og nu døer jeg med Lyst —

"O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!

"O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —

"Jeg kommer — din Brud — o slaae heftig — endnu."

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,

Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.

Fra bristende Blik faldt en Blodsdråbe ned —

Det sidste Gang zittred — og hendes brast med.

Og Sielen fløi bort til sin vinkende Ven —

Til Kongens Gemakker man stormede hen;

Høit blandede. Skrig giennem Salene led:

"Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død."

Det falbt paa den Gamle, som knusende Sværb;
 Han havde den eneste Datter saa kjær —
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja meer end den Skat, som al Forderig har.

Dg see! da Forræderen fremviste sig,
 Da raste den Gamle: "Det skylder jeg dig!
 "Dit Blod det betale! det drikke Burgund;
 "Thi dette mig raadte din giftige Mund!

"Hoit klager for Dømmen dig nu hendes Blod —
 "Kiel, Dievel! i Helved dit snysende Mod!"
 Raff uddrog den Gamle sit blinkende Sværb,
 Dg død for hans Fod laae Forræderen der.

"Lenardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!

"Min blodige Synd, o Forbærmer, slet ud!

"Forklager mig ei, mine Børn! dog, o nei!

"Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!" —

Den kronesede Gamle nu Hænderne vreb,

Dg træffløs den blodige Gierning begræb —

Han siden lod giere en Kiste af Gulb,

I hvilken han giemte de Giffendes Mulb.

L e n o r e .

En Ballade.

(Efter Bürger).

Lenore foer da Dagen brød

Forskrækt af Søvnens Arme:

Er Wilhelm troeløs eller død,

Hvad forestaaer mig Arme?

Han dragen var med Fredriks Hær

Mod Prag forlængst i Ledingsfærd;

Dg havde lovet Breve,

Som altid udebleve.

Af Krigen med hinanden kied,

Monarken og Czarinden,

Dmsider foredroge Fred

For blodig Tab og Vinden.

Dg begge Høre nu med Sang

Dg Spil og Dands og Kling og Klang,

Udmaiede saa fage,

Til Hiemmet drog tilbage.

Dg overalt, hvorhen man saae,

Mens Glædestaarer fløde,

Drog alt, hvad kunde staae og gaae,

De Kommende imøde!

Velkommen! Modrene brød ud,

Velkommen! raabte mangan Brud.

Men eene Leonore

Forbi de Favntag foere.

Hun giennemfæi den hele Rab,
 Udsurgte, søgte, ledte
 Om Wilhelm; ingen vidste hvad;
 Omsonst den Arme søedte.
 Da hele Troppen var forbi,
 Hun stængte sig i Kaserie
 Paa Jorden hen, bedøvet,
 Alt Haab og Trøst berøvet,

Den bange Moder nærmed sig:
 „D! det sig Gud forbarne!
 D Barn! o Barn! hvad fattes dig?
 Hvil i din Moders Arme!“ —
 „D Moder! Moder! tabt er tabt!
 For mig er Liv og Alt fortabt!
 Gud vil sig ei forbarne!
 D Bee! o Bee! mig Arme!“ —

„D Barn! o bed dit Fadervor!

Gud see til os i Naade!

Hvo kun sin Lid til Herren slaaer,

Ham vendes Alt til Naade!“ —

„Nei, Moder! Moder! nei, mod mig

Han ei har handlet faderlig!

Hvad nytted al min Beden?

Fortviolt jeg vandrer Heden.“ —

„D! nei! har du til ham dig vendt,

Han naadig dig annammer.

Vær trefsig, Barn, hans Sakrament

Vil lindre al din Sammer!“ —

„D Moder! Moder! Hiertets Brand

Ei Sakramentet lindre kan!

D det har aldrig Livet

Igien de Døde givet!“ —

„Hør, Barn! og om den falske Mand

I fierne fremmed Rige

Troeløs har givet Mund og Haand

Alt til en anden Pige?

Lad fare, Barn, hans Løsters Vind,

Dg slaae den Utroe af dit Sind!

Engang ved Livets Ende

Hans Meneed ham vil brænde!”

„O Moder! Moder! tabt er tabt!

Til Dval, til Brand, til Bløden,

Blev eene din Lenore skabt!

Min Redning er kun Døden!

Vær lukt mit Dje, stedse lukt!

Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!

Gud vil sig ei forbarme!

O Vee! o Vee! mig Arme!” —

„O Gud, gaae ei i Rette vreb
 Med Ormen i sin Briden!
 Hun ei, hvad Læben siger, veed,
 Hun synder uden Biden!
 O Barn! forglem al Verdens Svig!
 Og tænk paa Gud og Himmerig,
 Den Brudgom der dig venter,
 Dig ved sin Engel henter!“ —

„O Moder! hvad er Himmerig?
 O Moder! hvad er Helved?
 Hos Wilhelm kun er Himmerig,
 Og uden Wilhelm Helved!
 Vær lukt, mit Dje, Hæbse lukt!
 Vær slukt, mit Lys, for evig lukt!
 Jeg ene ved hans Side
 Af Selighed vil vide!“ —

Saa raste med fortvivlte Skrig

Affindigen den Arme;

Dg meer og meer formastelig

Mød Gud udgiød sin Harmes;

Forslog sit Bryst, og Led fra Led

Bred Fingrene til Sol gik ned,

Dg alle Stierner blide

Gik op i Østerlide.

Men uden for nu: trap trap trap!

Man hørte Slag af Hoven,

En Rytter steg af Hesten rap

For Dørren ud til Stoven.

Dg lyt! lyt! lyt! den Klingelting

Alt klimpred sagte kling! kling! kling!

Da løb tilsidst en Stemme

Igiennem Dørrens Klemme:

Holla! Holla! Iuf op, min Blut!

Hvad? vaager eller sover

Min Skat? Er venlig eller mut

Den Engel, jeg mig lover? —

„Å! Wilhelm, du, i Storm og Nat!

Å! jeg har grædt mig søm og mat!

Hvad kunde Wilhelm hilde?

Hvi kommer du saa silde?“ —

„Vi sable blot om Midienat;

O! hvis den Dei du kiendte!

Jeg seent til Hest mig havde sat,

Seent kom jeg dig at hente.“ —

„Å, Wilhelm! først i Hast kom ind!

Derude suser barste Wind;

Kom ind, og lad mig varme

Min Ven i mine Arme!“ —

„Lad suse Vind i Skov og Krat,

Lad suse, Skut, lad suse!

Min Ganger skraber! det er Nat!

Jeg her tør ikke huse!

Kom! Raaben om! og sving dig op

Paa Hesten bag mig! I Galop

Jeg end maa hundred Mile

Til Brudesejgen ile!“ —

„Du vil mig hundred Mil for Dag

Til Brudeleiet bringe?

Og nylig Kirkeklokkens Slag

Alt elleve lod klinge!“ —

„Blik om dig! Maanen finner klart;

Vi ride med de Dødes Fart;

Jeg end før tolv det ringer

I Brudesejng dig bringer!“

„Sig, hvor er da din Brudsal?

Hvor er dit Sovetammer?“ —

„Langt, langt herfra — taus, smal, og sval:

Ser Brædder og to Klammer!“ —

„Er Rum for mig?“ — „For mig og dig!

Kom, Kaaben om, til Hest med mig!

Skuf ei de Budnes Haaben!

Vor Høitidsfal staaer aaben!“

Hun kasted Kaaben om sig, svang

Sig op, og fast sig klynged

Bag Rytteren. Og Hesten sprang,

Og hele Jorden gnyged!

Og Hurrah! Hurrah! hop hop hop!

Det gik i susende Galop,

Saa Hest og Rytter knyste,

Og Flintestene lyste.

Paa høire Haand, paa venstre Læ,

Føer Biergene tilbage —

Hvor hundrede hver Bei og Stiel.

Hvor høertes Broen brage!

„Hvad bange, Slut, i Maanens Glans?

Hurra! raff er de Dødes Dands!

Hvad? frygter du de Døde?“ —

— „Å nei! — dog lad de Døde!“ —

„Lys! hørte du den Sang og Klang?

Åf Liig jeg aander Lugten.

Hør Klokkelang, og Dødningsfag,

Dg Ravnne hist i Flugten!“

Dg see! en Skare nærmed sig

Med sorte Kiste sørgelig;

Dg hule Stemmer løde:

„Vi jørde vil den Døde!“

„Bed Midnat Liget Jorden giv,

D Trop, som du mon pleje!

Jeg bringer først min unge Viv

Med mig til Brudeleje.

Rom, Klokker, hid med Chor og Klang,

Dg syng mig for min Brudesang!

Rom, Præst, og vie os begge,

For vi til Sengs os lægge!“

Det taug; og Baare svandt, og Lig;

Men Indig fulgte Resten,

Dg Hurrah! Hurrah! vendte sig

Dg fulgte tæt bag Hesten.

Dg stedse fremad, hop! hop! hop!

Det gik i susende Galop!

Saa Hest og Rytter snyste,

Dg Flintestene lyste.

Hvor foer de Færende forbi

Nu Hyster, og nu Slotte!

Hvor svandt paa høir' og venstre Læ

Skov, Mark og Fjeld og Grotte!

„Du gyser? — Maanen skinner klart!

Hurrah! de Døde ride snart!

Glut! frygter du de Døde?“ —

„Å! lad i Røe de Døde!“

Det gik forbi et Rettersted.

I Maanens Skin om Hiulet

En Lusttrop bandsed op og ned

Halv synlig, og halv skjult.

„Hop, hop, Gespenster! rask herhid!

Kom, Lusttrop, kom og følg mig hid,

Dg fletter Brudekrandsen

Os hist i Høitidsbandsen!“

Dg Hurrah! Hurrah! Vift i Vift

Den Trop bag Følget bruser,

Som giennem øde Klippers Rist

Nordhvirvelvinden suser;

Dg stedsse fremad, hop! hop! hop!

Det gik i stormende Galop,

Saa Hest og Rytter fnyste

Dg Flint og Kampe lystes

Hvor fløt, hvad Maanen skinté paa

Dybt i det mørke Fierne!

Selv Himlen syntes at forgaae,

Saa flygtede hver Stjerne!

„Du gyser? — Maanen skinner klart!

Vi ride med de Dødes Fart!

Glut! frygter du de Døde?“ —

— „D Bee mig! — Lad de Døde!“ —

„Nap! Midnatshanen galer snart!

Jeg aander Morgenduften;

Nap! stræk dig! til den sidste Fart

Paa Jorden giennem Lufsten!

Fuldendt! fuldendt er vor Galop;

Vi rede med de Dødes Høp!

Hist Høitidsfalen blinker,

Hvor Brudesejeren vinker!“ —

Dg rast imod et Gitters Værn

Det gik i Farten lige —

Et Pidskesnært — og Bolt og Jern

For Slaget saaes at vige;

Dg op fløi Porten, Kaasen sprang,

Dg Knokler under Jorden klang,

Paa Veien, mellem Rader

Af sorte Marmorplader.

Der standsed det. — Men Stræt og Gru!

Den Rytters Hielm og Taske
 Falbt af; hans Harniss gif itu;
 Hans Rustning sank til Aske;
 Hans Legem blev en Rab af Been,
 Huorpaa ét Døbninghoved green;
 En Lee han trak isteden
 For Sabelen af Skeden.

Wilde stilled Hesten, vrinskede, fnøs;
 Høit horttes Skrald af Jorden,
 Lenore svedte, skald, og giss —
 Da sank det alt i Jorden,
 Dg bange Hyl i Luften løb,
 Dg Hyl opsteg af Gravens Skieb.
 Af Angest, Nag og Smerte
 Var knust den Armes Hierte.

Nu bandsebe ved Maanens Glænde

Hint Følgeskab fra Kullen

I Krebs en skummel Døbningdands

Med Hyl i Hyl om Hulen:

„Trods aldrig fromme Moder-Bud!

Træt aldrig, Støv! med Himlens Gud!

Din Krop er Armes Føde.

Din Siæl see Gud imøde!”

